

Chodoviny

6

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L. P. 2019

*Musíte se ve všem držet cesty,
kterou vám Hospodin, váš Bůh,
přikázal jít, a tak zůstanete naživu,
dobře se vám povede a budete dlouho
živi v zemi, kterou máte obsadit.*

(Dt 5,33)

Výprava družiny Dryád (Sněhová vločka) / více na str. 15

8. 4. / Velikonoční zamyšlení s P. Ing. Miloslavem Fialou

4. 5. / Motorkářské požehnání / kostel sv. Františka

6. 5. / Sedm let v Kataru / ZMT s Martinem Jarošem

Je víra jen vědění...?

Víra není jen vědění. Víra je postoj a jednání podle vědění i s jeho důsledky. Víra je, že přijímám to, co mi druhý nabízí či slíbil a nevztekám se, že mi nedal něco, co jsem si vymyslel, že by mi měl slíbit či dát.

Věřím v Ducha svatého.

Věřím, že může odstranit moje předsudky.

Věřím, že může změnit moje návyky.

Věřím, že může přemoci moji lhostejnost.

Věřím, že mě může nadchnout k lásce.

Věřím, že mě může zbavit zlého.

Věřím, že mi může dát odvahu k dobrému.

Věřím, že může přemoci zármutek.

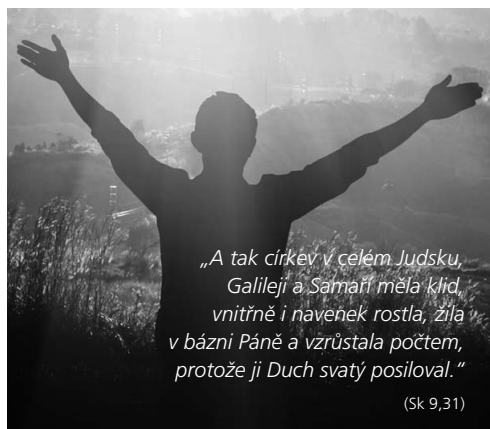
Věřím, že mi může dát lásku k Božímu slovu.

Věřím, že mi může odejmout pocit méněcennosti.

Věřím, že mi může dát sílu v utrpení.

Věřím, že může dát na pomoc bratra.

Věřím, že může proniknout moji bytost.

*„A tak církev v celém Judsku,
Galileji a Samarii měla klid
vnitřně i navenek rostla, žila
v báni Páně a vzrůstala počtem,
protože ji Duch svatý posiloval.“*

(Sk 9,31)

Bože, Duchu svatý já..... tě prosím, způsob ve mně vše, v co věřím a způsob i to, co je pro mne připraveno, ale já tomu zatím nevěřím!

P. Michael

18. 5. / „Dobroden“ / úklid v naší farnosti

24. 5. / Noc kostelů v KCMT

DEJ MI, MŮJ PANE, TOUHU BÝT S TEBOU... PRO OPRAVDOVOU LÁSKU K TOBĚ

Každý z nás dělá během svého života různá rozhodnutí. Některá jsou důležitá, jiná méně. Ale i národy stojí někdy před nějakou volbou. Volbou, která má nesmírně důležitý dosah i v budoucnosti. Určitě každý z nás zná pojem „Brexit“. Po dlouhou dobu pro sdělovací prostředky zajímavé téma. Odchod Velké Británie z Evropské unie. Stovky teorií, stovky názorů. Často náročné a nepřehledné téma pro mnohé příjemce těchto informací. Nechci nic hodnotit, nerozumím tomu do detailu, a tak chci spíše zaměřit svou pozornost na situaci, která byla v Anglii kolem krále Jindřicha VIII. Na krále, který popřel autoritu papeže a sám se prohlásil za nejvyššího představitele anglikánské církve. Na dva světce, Jana Fishera a Tomáše Mora, kteří byli r. 1535 popraveni, neboť odmítli uznat krále za hlavu anglikánské církve, kteří se postavili proti zrušení královského manželství, kteří mají právě v tomto měsíci svátek.

Jan Fisher byl vysvěcen na kněze roku 1491. Zastával různé funkce na univerzitě v Cambridge. Počátkem roku 1504 byl jmenován rektorem Cambridgské univerzity a koncem téhož roku vysvěcen na biskupa Rochesteru, nejmenšího a nejchudšího biskupství Anglie. Zakrátko se stal rovněž členem Královské rady.

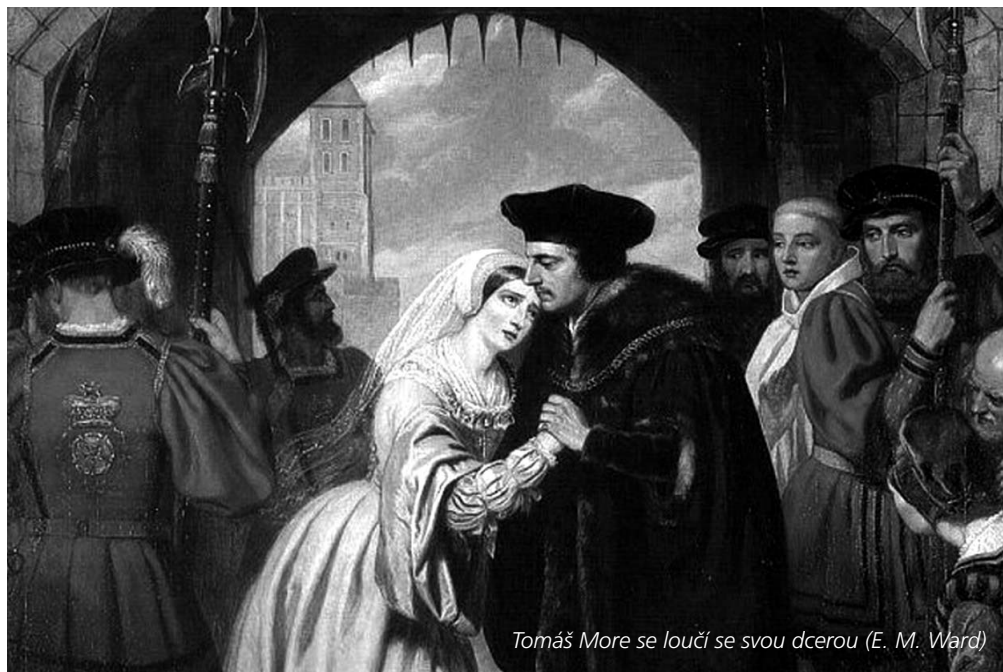
Tomáš More vystudoval literaturu a filozofii v Oxfordu a právo ve městě New Inn. V roce 1504 se stal členem parlamentu a zastával různé veřejné úřady. Pro své právnické znalosti a čestnost si získal velkou prestiž. Navzdory intenzivní práci si vždy získal čas pro svou rodinu, o kterou se vzorně staral, a pro studium literatury a historie publikoval několik knih a esejů. Roku 1529 byl jmenován anglickým kancléřem, ačkoliv už dříve dal králi jasně najevo svůj nesouhlas se zrušením královského manželství. Plně se zajímal o problémy své doby a přitom se horlivě věnoval své práci ve snaze dát zákonům a tehdejšími institucím křesťanského ducha.

Tomáš More je nám velice blízký, neboť byl obyčejným křesťanem, který dokázal správně skloubit

roli otce rodiny s profesí advokáta a později kancléře v dokonalou jednotu života. Žil opravdově, bez nějaké přetvářky. Ve světě se choval stejně jako ve své rodině, jako doma. Miloval stejným způsobem všude tam, kde jej Bůh chtěl mít. Zároveň v odpoutanosti od věcí miloval kříž natolik, že z něj – můžeme říci – čerpal veškerou sílu. Měl ve zvyku každý pátek rozjímat o některém úryvku popisujícím umučení našeho Pána Ježíše Krista. Když si jeho děti nebo žena stěžovaly na běžné těžkosti, připomínal jim, že nemohou předpokládat, že je do nebe „donesou v peřince“, a připomínal jim utrpení, které musel snášet Kristus za nás, za naše hříchy.

Když se Tomáš More musel vzdát úřadu lorda kancléře, svolal celou rodinu, aby je seznámil s tím, co je v budoucnu čeká a jaké mají ekonomické vyhlídky. „Žil jsem v Oxfordu na koleji,“ začal stručně vyprávět o své kariéře „a také na královském dvoře...“, dostal jsem se ze dna až do nejvyšších vrstev. Pokud máme zůstat pospolu, musíme k tomu všichni nějakým způsobem přispět, dát našemu životu více skromnosti, více lásky.“ Připomněl jim, že člověk může být šťastný bez ohledu na to, do které společenské vrstvy patří. A kdyby si nedokázali udržet ani minimální úroveň, na které žil v Oxfordu, „potom je tu ještě možnost“ pravil klidně a s humorem, „vzít si batůžky a jít na žebrotu v naději, že se nad námi nějaký dobrý člověk slituje...“, ale i tehdy bychom měli zůstat pospolu, v jednotě a šťastni.“ Stále tvořit rodinu, držet se, a pomáhat si v každé situaci života, i kdyby byla jakoliv náročná. Nikdy nechtěl dopustit, aby cokoliv narušilo jednotu a pokoj rodiny, ani když byl na cestách nebo ve vězení. Ve své mysli nesl Kristova slova:

„Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy.“ Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci“ (Jan 13,34-35). Tomáš More žil v odpoutanosti od hmotného majetku, pokud nějaký měl, a uchovával si radost i tehdy, když neměl ani ty nejpotřebnější věci. Vždy se dokázal povznést nad okolnosti, které mu tak často komplikovaly život. Uměl patřičně oslavit každou radostnou událost, i ve vězení. Jeden z jeho životopisců současníků vypráví, že když byl uvězněn v Toweru, oblékal se na významné svátky elegantněji než jindy, pokud mu to jeho skromný šatník dovozoval. Vždy si uchoval radost a dobrou náladu, dokonce i ve chvíli, kdy stoupal na popraviště, protože se pevně opíral o modlitbu. On věděl, že v modlitbě je síla. – **„Dej mi, můj dobrý Pane, milost usilovat o vše, oč tě v mod-**

Tomáš More se loučí se svou dcerou (E. M. Ward)

litbě prosím." Neočekával, že Bůh za něj udělá to, na co by s trochou úsilí vystačil sám. Pracoval usilovně po celý život, až se stal uznávaným advokátem a později kancléřem. Pochopil, že má své hříbny, svůj talent rozvíjet, že má sloužit druhým a tím oslavovat Boha. Nikdy však nezapomněl na nutnost modlitby, ačkoliv to někdy nebylo snadné, zejména za dramatických okolností, které předcházely popravě, v momentech, kdy se připravoval na odchod z tohoto světa. V těch dnech napsal modlitbu, ve které mezi mnoha zbožnými a dojmavými úvahami člověka uvědomujícího si blízkost smrti volal: **„Dej mi, můj Pane, touhu být s tebou, ne proto, abych se vyhnul neštěstím tohoto ubohého světa, unikl útrapám očistce či pekla, dosáhl radosti nebe, ani kvůli vlastnímu prospěchu, ale jednoduše pro opravdovou lásku k tobě."**

Svatý Tomáš More se nám vždy jeví jako muž modlitby. Díky tomu mohl za všech okolností zůstat věrný svým občanským a křesťanským povinnostem a dosáhnout dokonalé jednoty života, dokonalé harmonie. Právě takoví máme být i my. „Katolík bez modlitby?... Je jako voják beze zbraně." – Jaký je náš vztah k Bohu? Je vůbec nějaký? Jaká je naše

modlitba? Upevňuji své spojení s naším Pánem Ježíšem? To jsou nesmírně důležité otázky, na které je potřeba dát odpověď. Konkrétní odpověď, ve své mysli, ve svém srdci. Člověk je stvořen k životu s Bohem. Proto je opravdu šťastný a žije v pokoji, jistotě a radosti jedině, když je ve spojení s Ním. Žít s vědomím Jeho přítomnosti je tak prosté a přirozené jako dýchání. UVědomuji si, že je se mnou ten, který mě zahrnuje svou láskou, všemohoucností chrání, trpělivě naslouchá, starostlivě radí a nařizuje, napravuje moje omyly a selhání, mírní bolesti, zbavuje smutku a dává radost, těší ve zklamání... UVědomuji si, že bez něj nejsem nic, před ním jen prach, pro něj jedinečné, originální, milované dítě. Ježíš i nám důrazně říká: **„Proste a bude vám dáno..."** (Jan 16,24). A tak slovy liturgie prosme: **„Bože, ty dáváš mučedníkům sílu, aby dovršili svědectví o své víře, na přímluvu svatého Jana Fishera a Tomáše Mora pomáhej i nám, ať celým svým životem svědčíme o víře, kterou vyznáváme. Ať žijeme za všech životních okolností, ve věcech velkých i nepatrných, jak ty od nás očekáváš. Amen."**

Váš jáhen Pavel Urban

„Tak, pánové, dál s vámi nepůjdu, teď už je to na vás.“

„Ale tati,“ zalekl se Gaius Octavius, „nemohl bys přece jenom...“

„Nemohl, je to váš úkol, sami jste si ho vybrali. Petrovi jsem o vás řekl, já bych tam jen překážel.“

Gaius Octavius se s otázkou v očích podíval na svého spolužáka Marka Petronia. Ten však byl zahleděn do svých poznámek, na co všechno se apoštola Petra chtějí zeptat. Mlčky popošli ke dveřím a zaklepali.

„Jen vstupte,“ ozval se příjemný hlas za dveřmi.

„Dobrý den, pane Petře. My jsme přišli... My bychom chtěli...“

„My bychom potřebovali...“ přispěchal Gaiovi na pomoc Marcus, ale ne moc úspěšně.

„Třeba se posadit tady na pohovku, ne?“ pomáhal jim z neshody Petr. „A říkejte mi jen Petře. Dáte si k pití pomerančovou šťávu nebo minerálku?“

„Třeba šťávu. Nebo vodu. Nebo...“ ještě trochu rozpačitě odpověděl Marcus a rozhlížel se po místnosti. Byla docela malá na to, koho hostila. Naproti pohovce jednoduchá postel, na stole pod oknem nějaké papíry a psací náčiní, u stolu dvě stoličky. Na stěně police se stočenými svitky a pod ní stará dřevěná truhla, nejspíš na oblečení. Na okně, které vedlo do jakéhosi dvora, živořily v květináči tři podvyživené pelargonie, Petr na ně asi neměl tolik času, kolik by potřebovaly. Ale není divu, vzhledem k jeho funkci.

„Tak mládenci, tady si nabídněte hrozen vína, sušené figy nebo třeba sušenky. Tatínek mi už říkal, že byste si rádi o něčem popovídali. Takže, co máte na srdci?“

Kluci se už trochu osmělili. Petr měl milý a příjemný hlas a vypadal úplně obyčejně. Nejvyššího představitele římské církve si představovali dost jinak a dopředu se ho trochu báli. Ale, jak se zdá, zbytečně.

„Víš, Petře, my jsme ve škole dostali úkol udělat rozhovor s nějakou osobností,“ začal Gaius.

„S někým, kdo něco dokázal a z koho si můžeme vzít příklad,“ pokračoval Marcus.

„Ptal jsem se táty a ten mi řekl, že jsi nyní v Římě ty a že bys třeba mohl...“

„Že bychom třeba mohli ten rozhovor udělat s tebou. Prý ses znal s Ježíšem.“

„A jsi první mezi apoštoly.“

„A určitě jsi zažil spoustu dobrodružství.“

Kluci mluvili trochu jeden přes druhého.

„Víš, napadlo nás, že to pojmem jako takovou evangelizaci u nás ve škole.“

„Představ si, jak budou ostatní kluci koukat, až to budeme ve škole číst – ty hrdinské činy, obrácení pohanů a tak. To se pak určitě každý taky obrátí.“

„No,“ usmál se Petr, „vidím, že máte velké ideály, jen jestli vás nezklamou.“

„My jsme si tady připravili pár bodů. Tak nejdřív, můžeš nám říci, jak jsi poznal Ježíše?“

Petr se usmál. Vždyť to je už tak dávno. Ale pamatuje si to, jako by to bylo přede včirem. „Jednou jsme na břehu s Ondřejem čistili síť po nočním lovu. Najednou tam přišla spousta lidí a ten člověk, který je vedl, mě poprosil, jestli by si mohl půjčit loď. Moc se mi nechtělo, už jsem se viděl spíše v posteli, ale něco mě na tom člověku zaujalo, takže jsem s ním nakonec trochu odrazil od břehu. Mluvil docela zajímavě, ale já jsem to zase až tak moc nevnímal, byl jsem prostě unavený. A taky našťvaný, protože jsme tu noc nic nechytily. Když skončil, řekl mi, ať zajedu kousek dál a hodím síť. No, něco jsem si o tom pomyslel, na rybáře rozhodně nevypadal. Ale on se na mne tak zvláště podíval, tak nějak samozřejmě, skoro jako že se diví, proč jsem to ještě neudělal. A taky měl v očích, jak bych to řekl, jako takové čertíky, jako že se těší, jak se budu divit. Jednu síť jsem na lodi ještě měl, tak jsem ji tam teda hodil. A to jste měli vidět ten fofr, jen tak tak jsem ji zachytil, aby mi neuplavala. Vůbec jsem nechápal, kde se tam ty ryby takhle dopoledne vzaly. Ještě že neda-leko na břehu byl brácha a kluci Zebedeovic, jinak by nás ty ryby snad potopily.“

„Ty jo,“ řekl obdivně Gaius.

„To víš, taky to na mě zapůsobilo, takže jsme od té doby, když to jen trochu šlo, chodil s ním. Mohu vám dolít šťávu?“

Zatímco doléval, kluci si prohlíželi poznámky, čím by pokračovali. „A jaký největší zážitek jsi zažil s Ježíšem?“

Petr se zamyslel, vzpomínání na ty časy ho docela těšilo. „Největší zážitek asi bylo proměnění na hoře. Všechno se najednou rozzářilo takovým silným jasnem, objevili se tam Mojžíš a Eliáš, povídali si s Ježíšem jako staří známi. Bylo to něco tak nesku-tečného, tak oslnivého, nadpřirozeného, tak... Asi jak to napsal Pavel v jednom svém listu: ‚Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo...‘ Tak to jsme tam zažili. Ale to se prostě vypovědět nedá.“

„Po takovém zážitku, to jste museli mít víru, že jste mohli hory přenášet,“ řekl nadšeně Marcus.

„Jo, to jo,“ zasmál se Petr. „Nebo třeba chodit po vodě.“

„Ty jsi chodil po vodě? Jako Ježíš?“ užasl Gaius.

„Jo, ušel jsem asi dva metry, ale pak jsem ztratil víru a začal se topit.“

„I když tam byl Ježíš? To přece ta víra musí fungovat automaticky,“ podivil se Marcus.

„Když zrovna o nic nešlo, to jsme měli víry a odvahy na rozdávání. To jsme se mezi sebou předháněli, jak budeme budovat Boží království, jak budeme Ježíše bránit, jak s ním půjdeme třeba i na smrt. Ale pak, když o něco šlo...“ Petr si povzdychl.

Marcus raději změnil téma: „Taky tady máme bod ‚odpuštění‘, to patří k víře. A to nám někdy moc nejde. Mohl bys nám k tomu něco poradit?“

„No, na odpouštění moc expert nejsem. Jednou, to jsem zrovna měl nějaké spory s bráchou a už mě to moc nebavilo, tak jsem se zeptal Ježíše: ‚Kolikrát mám odpustit svému bratru, snad až sedmkrát?‘ To už jsem si jako myslel, že by to mohlo stačit. Jenže Ježíš mi odpověděl, že třeba sedmdesát sedmkrát. Prostě pokaždě.“

„To je teda dost náročné. A co třeba pokora,“ našel v poznámkách další bod Marcus.

„Pokora? Té jsem nikdy moc neměl. Ježíš to se mnou měl dost těžký. Byl jsem pyšný, že si mě Ježíš vybral, představoval jsem si, jak tady vybudujeme to Boží království a jak v něm budeme s ostatními apoštoly vládnout. Už jsme si dokonce rozdělovali posty. A když pak Ježíš začal mluvit o tom, že bude trpět a dokonce že půjde na smrt, tak se nám to do našich plánů vůbec nehodilo. Vzal jsem si ho stranou a dost důrazně jsem mu to vymlouval. Že jako takhle ten svět nespasíme. Tenkrát mě odbyl dost ostře: ‚Jdi mi z cesty, satane! Tvoje smýšlení není z Boha, ale z člověka!‘ A podíval se na mne tak, že jsem do večera nebyl schopen promluvit.“

Petr si nalil sklenici vody, napil se a pokračoval.

„Ale myslíte, že jsem se z toho poučil? Když nám Ježíš chtěl tenkrát před poslední večeří umýt nohy, zase se to ve mně vzbouřilo: ‚Ty mi chceš mít nohy? Copak za nějakým otrokem, který druhým myje nohy, někdo půjde? Copak nejsou důležitější věci, které bychom nyní měli dělat? Vzpamatuj se, jsi přece Mesiáš!‘“

„To sis teda dovolil dost,“ zareagoval trochu nešikovně Gaius.

„Je zajímavé, jak Ježíš vždycky věděl, co zrovna potřebuju. Tenkrát jsem měl nervy dost napjatý, proto jsem tak vybuchl. A Ježíš se na mne podíval úplně klidně, jako bych nic neřekl.“

Kluci byli trochu zaražení, nějak se ten hovor nevyvíjel podle jejich představ. Petr si toho všiml, tak se pokusil trochu je povzbudit: „Tak co tam máte dál?“

„Odvahu,“ odpověděl trochu nejistě Gaius.

„A taky statečnost,“ doplnil kamarád Marcus.

„To jo. Slovní statečnost jo, to už jsem říkal. A v Getsemanské zahradě při Ježíšově zatčení jsem Ježíše dokonce bránil se zbraní v ruce. Vytasil jsem meč a jednomu sluhovi odvážně usekl ucho. Ježíš se na mne požíval, jako ať si nehraju na vojáky, že tady jde o mnohem vážnější věci. A pak jsme všichni ‚hrdinně‘ utekli.“ Petr se odmlčel.

„A to jste tam Ježíše nechali samotného?“ divil se Gaius. Hned si uvědomil, že to asi nebyla nejvhodnější otázka, ale už se nedala vzít zpět.

„Když ono se to seběhlo tak rychle... S Janem jsme potom šli nenápadně za vojáky, abychom viděli, kam Ježíše odvedou. Vešli do veleknězova domu. Naštěstí Jan tam někoho znal, takže jsme prošli až na nádvoří. Chtěl jsem být nenápadný, ale jedna služka mě tam poznala a hned, že jsem prý také Ježíšův učedník. A pak ještě nějaký voják a pak ještě někdo. Všechno jsem zapfel, měl jsem strašný strach. A v tom zakokrhá kohout.“ Petr se díval z okna a mlčel.

S tím kohoutem to kluci moc nechápali: „Jaký kohout?“

„Předchozí den, po jedné mé hrdinské řeči, jak s ním půjdu na smrt, mi Ježíš řekl: ‚Amen, pravím ti, že ještě této noci, dřív než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.‘ A teď ten kohout zakokrhá. A Ježíše zrovna vyvádějí z paláce. Na ten jeho pohled nikdy nezapomenu...“

Kluci nejistě ujídali kuličky vína a nějak nevěděli, jak pokračovat.

Ale Petr se už zase usmíval. „Počkejte, něco vám ukážu.“ Otevřel zásuvku stolu a úplně zespodu vynadal tvrdé desky. Když je otevřel, uviděli kluci krásné kohoutí pero.

Byli z toho trochu popletení: „To je z toho kohouta? A to sis ho nechal na památku, když...?“

„Ale kdepak,“ smál se Petr. „Tohle jsem našel sice na stejném místě, ale o mnoho let později, když jsem se loučil s Jeruzalémem před odjezdem sem do Říma. Chtěl jsem si s sebou vzít nějakou hmatatelnou vzpomínku.“

Gaius s Markem byli rádi, že se atmosféra trochu roztjasnila.

„Když jsme na začátku mluvili o tom, jak jsem Ježíše poznal, tak vám ještě povím, jak jsem se s ním rozloučil. Po zmrtyvýchvstání s námi Ježíš už nepobýval. Několikrát se jen tak z ničeho nic objevil, promluvil s námi, něco nám vyložil, a pak zase zmizel.

My nějak nevěděli, co vlastně máme dělat. Báli jsme se Židů, Ježíš nám nic konkrétního nenařídil, tak jsme se zase vrátili k rybaření. A tenkrát, pár dnů před jeho nanebevstoupením, jsme ho po jednom neúspěšném nočním rybolovu zase uviděli na břehu. A zase nám řekl, ať hodíme síť a ta byla opět plná. Ale tenkrát se stalo něco ještě mnohem důležitějšího. Alespoň pro mě. Ježíš se mě třikrát zeptal, jestli ho miluju a já jsem mu třikrát řekl, že ano. Byl jsem z toho smutný, že se mě ptá třikrát. Pak jsme se dlouho dívali jeden druhému do očí a já pochopil. Abych si plně uvědomil, kým pro mě Ježíš je, musel jsem to zopakovat třikrát. V tom pohledu bylo všechno, co jsme společně prožili, všechna moje víra i pochybnosti, pýcha i pokora, zbabělost i odvaha, zoufalství i naděje... Ale hlavně tam byla jeho a moje láska.“

„Petře,“ osmléval se Marcus. „Je to všechno strašně zajímavý, ale tak nějak jinak, než jsme si představovali.“

„S tímhle asi moc spolužáků neobrátime, tohle přece nepochopí,“ zapochyboval Gaius.

„Pokud chceš někoho obracet, musíš nejprve obrátit sám sebe. Mnohokrát. Každý den. Obracet druhé nelze hrdinskými slovy a činy. Obrátit srdce člověka může jen Ježíš. Ale k tomu potřebujeme naše ruce a nohy, oči a uši. A hlavně naše srdce.“

Bylo ticho, kluci přemýšleli, jak s poznaným naloží. Petr se na ně usmál:

„Před časem jsem napsal okružní dopis křesťanům do Asie. Mimo jiné jsem tam napsal: ‚U Pána je jeden den jako tisíc let a tisíc let jako jeden den.‘ A nedávno jsem slyšel, že si to někdo trochu poopravil a udělal z toho vtip:

Pane Bože, co je u tebe tisíc roků?

Vteřinka.

A co je u tebe tisíc denárů?

Halířek.

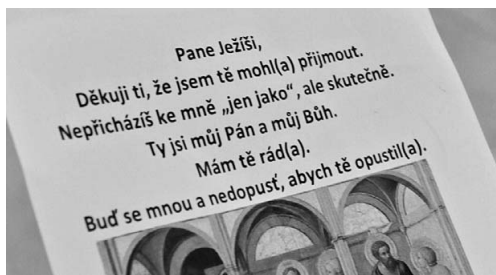
Pane Bože, dej mi halířek.

Proč ne? Počkej vteřinku.“

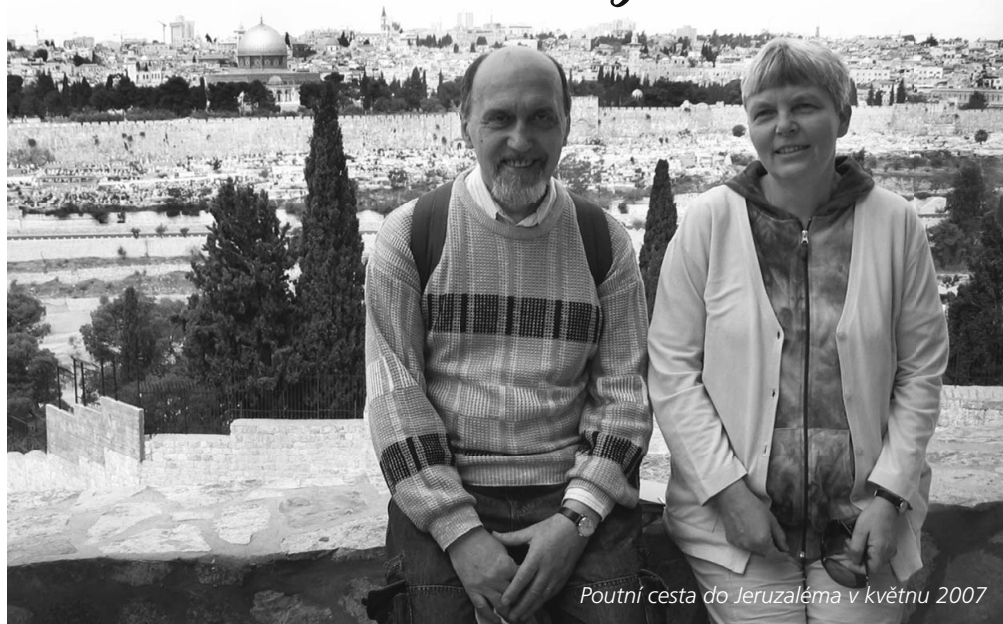
„No, ale,“ trochu nejistě na to Marcus, „to se asi nesluší dělat si takhle legraci z Pánaboha, ne?“

„Vždyť je to hezký,“ usmál se Petr. „Já si myslím, že Pánbůh má smysl pro humor. Ale už vás budu muset, mládenci, propustit, večer máme shromáždění a já si ještě musím připravit kázání. Bylo mi potěšením, že jsem si mohl zase jednou takhle zavzpomínat. Tak ať se vám ve škole daří a třeba zase někdy na shledanou.“

Honza Zi

Každá minuta strávená v hněvu a nelásce, je mrtvá...

Poutní cesta do Jeruzaléma v květnu 2007

Normálně si sama vybírám, s kým bych mohla udělat rozhovor do Fchodovin. V případě manželů Friedových tomu tak nebylo. Tento rozhovor se mohl uskutečnit díky tipu a přání někoho jiného. Viktor a Jana Friedovi patří do naší farnosti od roku 1980 a jen těžko bychom si uměli představit, kdyby tady nebyli. Přinášíme vám rozhovor s nimi a věříme, že vás potěší, že se dozvíte zase něco dalšího o lidech, které potkáváme, máme je rádi a víme, že i my jim ležíme na srdci a modlí se za nás.

Rádi pomůžeme podle svých sil a možností s tím, co je třeba. Jsme členy pastorační a ekonomické rady farnosti, snažíme se přidat ruku k dílu při farních dobrodnech a dalších jednorázových akcích. Každý pátek jistíme páteční dopolední setkávání v KCMT. Jsme odpovědní za místní společenství Hnutí fokoláre. Je to radost setkávat se s lidmi, poznávat nové tváře a vytvářet nové vztahy.

• **Můžete se nám více představit? Odkud pocházíte? Jste oba rodilí Pražáci? Jakou máte profesi? A pokud chcete, prozradte, kolik je Vám let.**

• **Hodně farníků vás oba dobře zná zejména z KCMT, je vás vidět kolem přípravy mše svaté v 11 hodin a pak při podávání svatého přijímání. Ale vaše dobrovolná činnost pro farnost tím zdaleka nekončí. S čím ještě pomáháte?**

Viktor: Je mi 73 let. Jsem rodilý Pražák – Žižkovák, žili jsme tam s rodiči, sestrou a babičkou. ZŠ jsem vychodil na Žižkově, pak elektropřemyslovku Na Příkopě a nakonec jsem absolvoval elektrofakultu ČVUT. Pracoval jsem 27 let ve Výzkumném ústavu energetickém v Běchovicích, krátce na Ministerstvu

kultury a pak v menší firmě Ortep, kam dodnes docházím vyhodnocovat data z provozu několika tepelárenských soustav. Již deset let jsem důchodce.

Jana: Mně je 69 let, jsem také z Prahy, z Vinohrad. Tatínek ale po dokončení studia medicíny v r. 1948 dostal umístěnku do bývalých Sudet do malické nemocnice v Horním Maršově v Krkonoších. Babičku s dědou, u kterých rodiče bydleli, komunisté v roce 1950 bez důvodu přinutili vystěhovat se z jejich bytu do pohraničí, oni si vyprosili aspoň přidělení bytu v Horním Maršově. Maminka učitelka šla bydlet v Praze ke své tetě, a když se narodil bratr, sestru a mne rodiče poslali na několik let k babičce, kde jsem chodila i do školy a moc se mi tam líbilo. Takže Krkonoše jsou trochu mým druhým domovem. Na druhý stupeň ZŠ jsem se vrátila domů do Prahy, poté jsem vystudovala střední všeobecně vzdělávací školu a nakonec VŠ ekonomickou. Pracovala jsem jeden rok jako účetní, v roce 1974 se narodil náš první syn, potom další a nakonec jsem zůstala 19 let s kluky doma. Poté jsem se nějakou dobu starala o tatínka jedné kamarádky. Když se ukázala potřeba, aby někdo vedl účetnictví Hnutí folokláre, pustila jsem se do toho.

• **Oba pocházíte z tradiční katolické rodiny a byli jste k víře vedeni svými rodiči. Nastal ve vašich životech nějaký zlom, kdy jste se osobně rozhodli pro Pána?**

Viktor: Moje víra neměla velký zlom, Bůh si mě vždy přitahoval a vedl k sobě, možná nejpatrněji v dospívání ve společenství v kontaktu s patery Josefem Mixou a Karlem Pilíkem.

Jana: U nás doma se žilo křesťanství tradičně jako dobrá věc a „povinnost“. Pak jedna svátost smíření u P. Mixy se mnou zatřásla a probudila mě k dospělé živé víře. A setkání se spiritualitou Hnutí folokláre v tom pokračovalo.

• **Jak jste se s P. Josefem Mixou a P. Karlem Pilíkem seznámili a co pro vás znamenali?**

Viktor: P. Mixa přišel jako kaplan do farnosti sv. Anny na Žižkově, kam naše rodina chodila do kostela, někdy kolem roku 1968. Protože nastalo určité politické uvolnění, bylo možné, aby ve farnosti začalo žít s jeho podporou společenství mladých. Scházeli jsme se po bytech, podnikali rú-

né společné akce. Když se stal sekretářem biskupa Františka Tomáška, přesídlil na Hradčany, ale každou středu sloužil mši sv. v kryptě kostela Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech, po které následovala přednáška na duchovní téma s diskusí. Část žižkovského společenství, včetně mne, se přesunula za ním na Vinohrady, někteří mí přátelé však začali chodit do společenství mladých v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Karlíně, kde byl farářem P. Pilík, přes ně jsem se seznámil i s ním.

Jana: Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně byl můj farní kostel, ale o společenství kolem P. Mixy, které bylo přeci jen trochu utajované, jsem se dověděla až od své spolužačky z VŠ. Velmi ráda jsem tam začala chodit, bylo to něco nového, autentického. Po čase však v atmosféře postupující normalizace tato setkání už nemohla pokračovat, ale zůstala možnost chodit o pátých a nedělích na mše sv. P. Mixy v kostele sv. Jana Nepomuckého na Hradčany. Jeho bohoslužby i přednášky nás vedly k poctivému a konkrétnímu žití křesťanství osobně i ve společenství.

Viktor: Souběžně jsem měl i kontakty se společenstvím mladých v Karlíně a získával tam první informace o Hnutí folokláre s jeho konkrétností v lásce a jednotě. S Janou jsme se znali z vinohradského společenství, ale že spolu budeme chodit jsme se domluvili až po čtyřech letech. Po roce chození jsme se v červnu 1973 vzali, oddával nás P. Mixa, přítomen byl i P. Pilík. Nedlouho poté byl P. Mixa komunisty odeslán do pohraničí a my jsme se postupně přimkli ke karlínskému společenství. P. Mixa i P. Pilík byli lidé, kteří to, co říkali, také sami poctivě žili.

• **Děkuji za zmínku o vašem seznámení. Jaké byly začátky vašeho společného života? Určitě byla náročná otázka bydlení...**

Jana: Rok, co jsme s Viktorem chodili, jsme stále hledali možnosti nějakého bydlení. Ale nic nevycházelo. Po svatbě jsme bydleli v malém bytě s Viktorovými rodiči. Když jsme čekali naše první dítě, lidé ze společenství nám poradili, ať jdeme na pouť do kostela na Karlov, kde je socha těhotné P. Marie. A začaly se dít věci. P. Pilík nám nabídl řešení: zemřela mu teta, která dělala opatrovníka svému nemocnému synovi umístěnému v léčebně. Když Viktor vezme tuto službu na sebe, úřady nám dovolí nastěhovat se do bytu po tetě. A tak jsme nakonec s miminkem z porodnice jeli už do vlastního podnájmu. Po nějaké době se u Viktora v práci naskytla možnost začít svépomocně stavět domek, dali jsme se z nouze do toho, i když to představovalo velkou časovou zátěž. Předtím jsem léta byla členkou bytového družstva, ale nic se nedělo, až když jsme měli tři děti a stále bydleli v podnájmu 1+1 čtvrté kategorie, přišla nám najednou ze sociálního pořadníku nabídka nového bytu na sídlišti Jižní Město. S radostí jsme se přestěhovali, ale v rozestavěné stavbě jsme dále pokračovali. Nakonec jsme zůstali na Jižním Městě a do domu se neodstěhovali, protože domek byl za Prahou mimo dosah MHD, to nevyhovovalo tehdejší situaci naší rodiny. Pronajímali jsme ho a posléze prodali.

• **Jak jste již zmínili, patříte k Hnutí fokoláře. Jak vstoupilo do vašeho života? A jaká je jeho spiritualita?**

Jana: Viktor se setkal s Hnutím fokoláře v karlínském společenství mladých, já jsem je nejdříve trochu teoreticky poznala přes něho. Po svatbě jsme chodili do karlínského kostela, kde jsem potkala lidi, které jsem znala z vinohradského společenství a kteří mě svým aktivním životem ve společenství Hnutí fokoláře k němu také přitáhli. Hlavní body spirituality jsou: Bůh je láska, je Otec, který každého nesmírně miluje. Naše odpověď na jeho lásku je hledání a plnění jeho vůle. Tou je především vzájemná láska: „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali, jako já jsem miloval vás.“ Ježíšova závět: „Aby všichni byli jedno, aby svět uvěřil...“ Tedy jednota skrze vzájemnou lásku, snaha vidět v každém Krista, žít jednoty s církví,

přijímání bolestí, věcí těžkých, tak jako Ježíš, který z lásky k nám přijal kříž, opuštěnost, smrt, po které však následuje vzkříšení. Spiritualita Hnutí fokoláře je komunitární, což znamená, že se snažíme jít k Bohu nejen jako jednotlivci, ale společně. Je pro nás stále velkým darem, formovala a formuje náš život stále.

• **Kolik máte dětí a vnoučat?**

Máme pět synů a devět vnoučat.

• **Jak jste dokázali skloubit starání se o rodinu a domácnost s činnostmi v Hnutí fokoláře?**

Viktor: Vždy jsme dělali jen to, co bylo možné dělat a co jsme spolu předem oba tak viděli, ať šlo o formační nebo evangelizační aktivity. S Boží pomocí se toho dalo dělat poměrně hodně. Pomáhali i rodiče, ale například i mladí z Hnutí s hlídáním dětí, pokud jsme potřebovali oba odejít.

Jana: Bylo třeba vždy vše konkrétně prakticky dopředu připravit. Někdy to bylo složitější, někdy si kluci nepřítomnost rodičů zase i užívali. Jednou například jedné hlídačce uspořádali pohřeb se zpěvy a květinami, pak jí dovolili vstát z mrtvých, aby je mohla uložit ke spaní.

• **Za více jak 40 let, co bydlíte na Jižním Městě, jste zažili období, kdy naše farnost řešila nedostatečnou kapacitu pro nedělní bohoslužby nejdříve stanem sv. Pavla a pak kaplí sv. Ludmily v bývalé mateřské školce. Jak jste přijali nové prostory pro bohoslužby v KCMT?**

Nové prostory pro bohoslužby jsme přijali s radostí a realita dnes ukazuje, že by to bez nich už opravdu kapacitně nešlo. Navíc zde může velké svátky slavit celá farnost společně, což se povedlo letos o Velikonocích. Ale nejde jen o bohoslužby, komunitní centrum nebylo od počátku zamýšleno jako čistě bohoslužebný prostor, ale jako prostor otevřený i těm, kteří by jinak do kostela nev kročili. Proto se zde mohou realizovat přednášky, zábavy, akce pro školy atd. a prolomuje se tím bariéra, kterou jinde mnozí lidé cítí. A z toho máme také radost, i když obsluha takovéto budovy je samozřejmě složitější než obsluha kostela. Přejeme si, aby KCMT stále více sloužilo, tak jak bylo zamýšleno, komunitě obyvatel Jižního Města a ne jen komunitě věřících.

Společné rodinné foto na chalupě v Horním Maršově – 2015

• **Máte nějaké téma, které prochází vaším životem jako červená nit?**

Naslouchat druhým a všechny těžkosti řešit co nejdříve. Darovat svůj názor, hájit ho, ale umět ho i ztratit, jen tak vyplave řešení, které se nakonec ukáže jako to nejlepší.

• **Je pro vás zvláště důležitá určitá pasáž z Bible?**

Jana a Viktor: 15. a 17. kapitola evangelia sv. Jana.

Jana: Lukáš 11,28: „Blahoslavení, kteří slyší Boží slovo a zachovávají je.“ Dále Žalm 139.

• **Jaká osobnosti z dějin nebo současnosti církve Vás oslovují a proč?**

Velice nás oslovuje osobnost papeže Františka, děkujeme Pánu za to, že ho k této službě povolal.

• **Jak a kde si nejlépe odpočínáte?**

Viktor: Když je klid, tak kdekoliv, ale než cestování, to nejraději spím doma ve vlastní posteli.

Jana: Odpočinkem je pro mne návštěva koncertu,

výstavy, knížka, výlet či vycházka do přírody, v zimě na běžkách.

• **Jaká knížka nebo film vás v poslední době oslovila nebo zaujala?**

Jana: V poslední době jsem četla knížky: o biskupu Tomáši Holubovi Biskup na snowboardu, o páteru Janu Rybářovi Deník venkovského faráře a od Ladislava Heryána Exotem na této zemi. Teď jsem začala číst Parabibli.

Viktor: Tyto knížky jsem četl se zájmem také.

• **Co byste chtěli vzkázat našim čtenářům nebo ostatním farníkům?**

Viktor: Lidé bděte, neblbněte, bez lásky štěstí nebudete, Bůh je láska. Každá minuta strávená v hněvu a nelásce, je mrtvá. Nezkracujme si tedy život.

Jana: Co nechceš, aby jiní dělali tobě, nedělej ani ty jim. Lépe méně dokonale v lásce než dokonale v nelásce.

Děkuji za rozhovor. Katka

ZPRÁVY z KCMT

Milí farníci, léto se nám kvapem blíží, v červnu vám rádi nabídneme ještě pár zajímavých programů. Všechny děti zveme na oslavu Dne dětí, nazvanou „Vyhlížíme prázdniny“. Budou připraveny soutěže, hry, odměny, sladké dobroty a osvěžující zmrzlina v kavárně. Závěrem se děti mohou těšit tentokrát na hudební představení – „Pohádkové zpívání s Martinou a Kristýnou“. Pokud nám počasí dovolí, bude se celý program odehrávat pod širým nebem. Pěkné odpoledne s rodinou či přáteli můžete strávit také poslechem tónů zobcových fléten při koncertu Tří „S“ (tří hudebních souborů - Vivat Flauto, Lanškounští pištcí a Tibia Pragensis). Pokud rádi tančíte, neváhejte a přijďte na poslední tančírnu v tomto školním roce.

Červnové Zastavení u Matky Terezy vás seznámí s činnostmi organizace Siriri, která v duchu konceptu „škola hrou“ podle J. A. Komenského připravila unikátní systém vzdělávání učitelů ve Středoafrické republice a napomáhá tak šíření vzdělanosti v jedné z nejhudších zemí světa. V předvečer Slavnosti Soslání Ducha svatého vás zveme na Svatodušní vigilií v kostele sv. Františka.

Ve foyer KCMT jsou do 7. června vystaveny fotografie amerického humanitárního fotografa Ronnie Mosleye, které pak budou vystřídány obrazy Karolíny Kůlové.

Nezapomeňte se během června zastavit v knižním obchůdku a nakoupit si čtení na prázdniny, během července i srpna bude obchůdek uzavřen.

Přeji požehnané letní dny,

Karina Juráková
ředitelka KCMT

**Buď projevem... laskavosti;
měj laskavost ve tváři, v očích,
v úsměvu, ve vřelém pozdravu.**

sv. Matka Tereza

SPIRITUALITA SV. ALŽBĚTY OD TROJICE

Svatá Alžběta od Trojice

(1880–1906), vlastním jménem Elisabeth Catez, kterou papež František 16. října 2016 v Římě svatořečil, dostala od Pána pro církev velké prorocké poslání.

Vnitřní síla, která nám pomáhá odvracet svůj zrak od sebe, abychom se mohli plně najít v Bohu, je láska.

• „Cítím ve své duši tolik lásky! Je to jako oceán, do kterého se nořím a v němž se ztrácím, je to blažené patření už zde na zemi, než se s Ním setkám tvář v tvář v jeho světle. On je ve mně, já jsem v něm, nemusím dělat nic, než ho milovat a nechat se milovat, a to stále, skrze všechno.“

• „Ano (...), žijme z lásky. Vydávajme se neustále Bohu, přinášíme oběti, plníme Boží vůli a nevyhledávajme žádné mimořádné zážitky. Učíme se docela malými a jako dítě v náručí své matky se nechajme nést Tím, který je naše Všechno.“

**Myšlenky z Novény se sv. Alžbětou
od Trojice / M. J. Burgerová /
Karmelitánské nakladatelství 2016.**

 GaleTerezie

Otevírací doba:

Út 15.30 – 20.00

St 15.30 – 20.00

Ne 9.00 – 13.00

a v době programů
v KCMT

Těšíme se na Vás.

CO BYLO A CO BUDE?

Z KRONIKY SNĚHOVÉ VLOČKY ZÁPISKY SKAUTSKÉHO DÍVČÍHO ODDÍLU

Výprava družiny Dryád

Vyhledka Máj

V květnu jsme s Dryádami vyrazily na puťákovou výpravu. Měly jsme v plánu, že navštívíme krásnou vyhlídku Máj na Vltavě, kde je vidět úžasné zaříznuté sevřené údolí, kde se všichni fotí. V pátek jsme dorazily do Neveklova, odkud jsme se vydaly na místo spaní, cestou jsme viděly asi 15 balónů na obloze. Spaly jsme na velmi pěkném místě na kopečku v lese s krásným výhledem na okolí. Další den jsme šly k Máji. Už když jsme tam přicházely, tak trochu začínalo pršet, ale i tak jsme si tam udělaly spoustu fotek. Odpoledne jsme se přemístily do vesnice s kostelem, kam jsme šly na mši. Byly jsme tam trochu dřív, pršelo, a tak jsme přebývajíc čas strávily pod stříškou u obecního úřadu, kde jsme si povídaly. V neděli jsme se vydaly naučnou stezkou Svatojánské proudy podél Vltavy do Štěchovic. Užily jsme si to, bylo to krásné, celá výprava i ta cesta kolem Vltavy, zajímavé skály a moc pěkná okolní krajina.

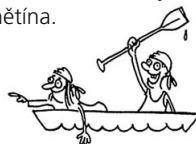
CO BUDE?

Dětský stanový tábor 20. 7. až 3. 8. 2019

Opět je pro děti připraven tradiční stanový tábor. Proběhne v termínu 20. 7. až 3. 8. 2019 tak jako minulý rok na tábořišti u Manětína.

Vodácký tábor 10.–17. 8. 2019

Stále je možné se přihlašovat na vodácký tábor, který proběhne v termínu 10. 8. až 17. 8. 2019.

Tábor je určený vodákům nováčkům i pokročilým ve věku od 11 let, plavcům. Součástí tábora je sjezd řeky pod odborným dohledem, vodácký výcvik i táborové hry a večery s kytarou. V neděli se půjde na mši, program tábora bude křesťanský laděný.

- Oddíl pro kluky VOSA nabízí program přístupný i novým zájemcům; každé úterý, sraz u věže KCMT.
- Dívčí oddíl Sněhová vločka otevírá od září 2019 novou družinu pro děvčata ve věku 6–8 let.

Kontakty na vedoucí aktivit

■ Sněhová vločka, oddíl a tábor skautek

Lucka Skrčená, vůdce oddílu
tel. 721 770 421, l.skrцена@seznam.cz
Eliška Kosmáková: elzuska@spoluzaci.cz

■ VOSA • všestranný oddíl pro kluky

Míra Majer (hlavní vedoucí)
vosa.kcmt@gmail.com, tel. 775 005 096
Jarda Olšanský, tel. 603 256 411

■ Dětský stanový tábor

Jakub Jarolímek (hlavní vedoucí)
tel. 736 452 995, www.ksktabor.cz

■ Vodácký tábor

Vašek Olšanský (hlavní vedoucí)
tel. 775 521 404, voda@kskpaha.org

■ Dětský dramatický kroužek

Eliška Brhlová, eliska.brhlova@seznam.cz

zprávičky z Farní charity

Pan Václav žije sám v bytě na Jižním Městě. Manželka mu zemřela na rakovinu a ani jedno z dětí nebydlí v Praze. Pán se vrátil domů po hospitalizaci, která trvala téměř celý rok. Sociální pracovnice z následné péče nám telefonovala a služby pro něj vyjedнала předem. Klient si přál hlavně pomoc s vařením. Václav ale hromadně vařenou stravu odmítl s odůvodněním, že si jí v posledních měsících užil až dost. Hlasitě a důsledně se dožadoval domácí stravy, kterou mu pečovatelky uvaří přímo u něj doma z čerstvých nakoupených surovin.

Nebudu to zapírat. Vaření v domácnosti u klientů je jednou z nočních můr mnoha našich zaměstnanců. Vzdělání na pracovníka v sociálních službách rychlokurz vaření opravdu neobsahuje a zdaleka ne každý pečovatel nebo pečovatelka je současně i schopným kuchařem nebo kuchařkou. Také není zdaleka jednoduché se zavděčit u některých strávníků. Je to dokonce prakticky nemožné.

Pan Václav se dušoval, že není vybíravý. Tvrdil, že je všežravec a bude vděčný za každý kus žvanice domácí výroby. Sociální pracovnice mu slíbily, že požadované služby zkusíme zajistit. Klient byl propuštěn domů.

Na první návštěvu kolegyně poslaly pečovatelku Jarku. Zkušená maminka dvou dětí prohlašovala, že si s vařením hravě poradí. Pan Václav ji uvítal s širokým úsměvem a hned v předsiní s ní začal probírat, co dobrého by si dnes dal. V plánu měl hovězí vývar s játrovými knedlíčky a svíčkovou, své nejoblíbenější jídlo. Jarka mu okamžitě zkazila náladu. Musela klientovi vysvětlit, že příprava obou jídel zabere spoustu času. Ona má návštěvu naplánovanou na dvě hodiny a nejprve musí skočit na nákup. Na vaření bude mít maximálně osmdesát minut a do toho se musejí vejít. Nakonec se ti dva domluvili, že ukutčí špenátovou polévku a zapečené brambory. Pan Václav sliboval pomoc při loupání a krájení. Napsali spolu seznam, co je třeba koupit a Jarka odběhla pro

potraviny. Potom spolu loupali, míchali, vařili a pekli. Vše dopadlo dobře a klient se olizoval až za ušima. Jídlo měl na dva dny navažené.

Na další návštěvu proto koordinátorky opět vyslaly Jarku. Ta chtěla pánovi udělat radost. Nabídla, že nakoupí vše na jeho oblíbenou svíčkovou. Vysvětlí mu, co má před jejím příchodem příště připravit. Ona dá nejprve dusit maso a potom půjde nakoupit. Aby se jídlo nevařilo tak dlouho, plánovala svíčkovou připravit z krůtích prsou. Dala si práci, dokonce je prošpikovala. Při příští návštěvě plán uskutečnila. Dala dusit maso i zeleninu. Běžela nakoupit, potom zadělala na domácí knedlíky. Oháněla se u plotny ve snaze udělat klientovi radost. Návštěvu musela asi o půl hodiny prodloužit, ale vše se podařilo. Knedlíčky byly nadýchané, maso měkké, omáčka voněla až do přízemí. Naservírovala jídlo panu Václavovi na talíř a těšila se, jak si bude pochutnávat.

Pan Václav skutečně s radostným očekáváním usedl ke stolu a zakrojil do knedlíku. Místo blaženého úsměvu se mu ale po prvním soustu na tváři usadil nelibý výraz. Při druhém soustu se začal mračit a po třetím odstrčil talíř. Nebohé Jarce vynadal, co že to je za hnus! Jeho paní prý vařila omáčku úplně jinak. Taky to maso, že je úplně špatné. A knedlíky? Ty jsou strašné. Jarka udělala knedlíky z prášku, jeho žena zásadně po staru kynuté. Vyhnal Jarku s tím, ať si ten blbajz sebere a sní si ho sama. K nám do kanceláře rozezleně telefonoval, abychom ji tam už neposílali. Pečovatelka smutně přinesla odmítnuté jídlo do kanceláře. Kolegové ale neváhali. Vrhli se na svíčkovou. S hlasitým mlaskáním a mnoha slovy uznání omáčku i knedlíky snědli málem i s nádobou, ve které ji Jarka donesla. Byla prý vynikající. Panu Václavovi vaříme dál, ale děvčata se drží jednoduchých receptů. I tak si klient často stěžuje, protože žádná nam neuvaří stejně jako jeho milovaná paní.

Na závěr bych Vás chtěla informovat, že Arcibiskupství pražské změnilo ke 2. 5. 2019 název naší společnosti. Nyní se jmenujeme Charita Praha – Chodov.

Přeji nám všem slunný červen.

Eva Černá

DOBROVOLNÍCI, DOBROVOLNICE, DOBROVOLNÍČATA

Milí farníci, tak už máme opět poslední měsíc školního roku. Ušli jsme kus cesty každý sám za sebe a i jako farní společenství. Během tohoto roku se událo mnoho věcí. Díky za setkání s lidmi, kteří mají otevřené srdce pro Boha a pro své bližní. Někdy si připadám malá a niterná vedle velkých Božích věcí, kterých jsem svědkem.

Děti už vyhlíží léto a prázdniny, proto jsme pro ně na druhou **neděli v červnu 9. 6.**, připravili akci **„Vyhlížíme prázdniny“** ve spolupráci s MC

Domeček a KSK Praha. Můžete se těšit na různé soutěže a potom na „hudební překvapení“. V případě dobrého počasí si dovolíme i „mokrý disciplíny“. Uvítali bychom pomoc s organizací (u soutěží, s přípravou a případně úklidem) – ten kdo bude mít čas a chuť pomoci, prosím, ozvěte se mi co nejdříve.

Určitě můžete modlitbou podpořit i biřmovance, kteří přijmou svátost křesťanské dospělosti z rukou biskupa Karla Herbsty v sobotu 15. června.

Během měsíce června by už měl být také k dispozici rozvrh výuky náboženství na další školní rok.

Přeji krásné dny, ať už prší nebo svítí slunce. Každý den ať je pro vás požehnáním.

Vlasta Hamalová

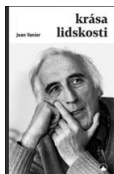
koordinátorka

dobrovolníků a programů

KNIŽNÍ OBCHŮDEK

**K dispozici jsou již kalendáře na rok 2020
P. Vojtěcha Kodeta a krásné záložkové
z nakladatelství DORON.**

■ Jean Vanier: Krása lidskosti KNA, 299 Kč

V roce 2015 probleskla tiskem zpráva, že Templetonovu cenu získal Jean Vanier, zakladatel komunity Archa. V knize předkládáme jeho životopisný portrét, spolu s výběrem těch nejlepších textů z jeho knih. Jean Vanier miluje lidi, ale především miluje Krista a jeho evangelium. V jeho světle se zamýšlí nad všelidskými tématy, jako je odpuštění, důstojnost člověka, bolest v našem životě, modlitba, sexualita a láska hodná toho jména.

■ Albargheti: U stolu s papežem Františkem

Paulinky, 499 Kč

Co má rád papež František? Myslíte, že se umí otáčet v kuchyni?

A chcete si uvařit jeho oblíbená jídla? Výpravná kniha nám přibližuje, v jakém rodinném prostředí Jorge Mario Bergoglio vyrůstal, kdo na něj měl vliv i kde má kořeny jeho nasazení ve prospěch chudých. Publikace obsahuje unikátní snímky jeho rodiny, míst, kde působil, i momentek z doby pontifikátu. Papež František má k řadě věcí prakticky

přístup. Nahlas kritizuje plýtvání potravinami v bohatých zemích a dává druhým příklad svým střídavým životem. Součástí knihy je také 36 receptů na jeho oblíbená jídla, která si snadno uvaříme i u nás. Prostřený stůl je pro Františka znamením Božího požehnání i symbolem vzájemného přátelství a solidarity. Papež sám na sobě ukazuje, jak krásně se může doplňovat skromný životní styl s oslavami, radostmi života a kuchařským uměním. Kéž s četbou této knihy dostaneme chuť na pochoutky z papežovy kuchyně i novou chuť do života!

■ Richard Leonard: Kde je k čertu Bůh? KNA, 199 Kč

Věta „Kde je k čertu Bůh?“ je výkřikem, protože mlčet nebo dusit svůj hněv někdy není možné. Autor tuto

útlou a velmi autentickou knížku napsal poté, co jeho sestra zůstala po autonehodě na 90 % těla ochrnutá. Proč Bůh dopouští utrpení? A jaký má k němu vztah? Otázku, kterou si kladl už Jób ve Starém zákoně, nevyřešíme spekulací. Richard Leonard věří a došel k tomu, že Bohu naše utrpení lhostejné není. Nemusíme si vybírat mezi Bohem lásky a Bohem, který nám dělá kruté věci. Podobně jako Ježíš, který pláče u hrobu svého nejlepšího přítele Lazara v 11. kapitole Janova evangelia, nestojí Bůh mimo naši bolest, ale doprovází nás v ní, drží nás v náručí a sdílí náš zármutek i bolest.

MEDITAČNÍ MYŠLENKY MOUDRÝCH

■ Nebeský Otče, Ty víš, kolik je mezi námi lenosti, vlažnosti, nedověry. Jak málo chápeme Tvé myšlenky a cesty a jak málo na ně dbáme. Ty však také víš, jak mnoho tu je tichých i hlasitých vzdechů nad tímto stavem křesťanstva, kolik touhy po obnově! Sešli nám, Pane, svého Ducha, působícího divy, aby oživil suché kosti a zahradou učinil pustá místa. **(Leon Ragaz)**

■ Obviňujeme často bližní pro malíčkosti a sebe omlouváme. Chceme velmi drazé prodávat a naopak lacino kupovat. Chceme, aby pro druhé se zjednávala spravedlnost, ale pro nás se používalo milosrdenství. Chceme, aby se naše slova vykládala v dobrém smyslu a jsme choulostiví na slova druhých. Svá práva přísně vyžadujeme a naopak chceme, aby druhí k nám byli ohleduplní ve svých požadavcích. Poznáváte se?

(Ludvík Černoch)

■ The Lord despises every kind of cheating.

(Proverbs 20,10)

■ Duch Svatý je stále s námi, stále v nás, v našem srdci. Duch sám je "Boží dar" par excellence **(srov. Jan 4,10)**, dar od Boha, a tomu, kdo jej přijímá, uděluje rozmanité duchovní dary. Církev jich vypočítává *sedm*. Toto číslo symbolicky vyjadřuje plnost, úplnost.

(Papež František)

■ Konzumní postoj a nárokování zabíjí vděčnost. Člověk se pak chová, jako by měl na všechno nárok. Nárokuje si cokoli, co vychvaluje reklamní akce supermarketů. Okamžitě potřebuji všechno, co vidím. Koupím si cokoli, na co si vzpomenu. Bez průtahů musím uspokojit všechny své potřeby... Romano Guardini k tématu říká: „Kde končí svoboda, mizí vděčnost. Na její místo nastupuje prohlášení, že se pouze uskutečnilo to, nač měl člověk nárok.“ Nárokování však nemůže přinést čkověku štěstí. Spokojený dokáže být jen člověk vděčný.

(Anselm Grün)

Myšlenky vybírá Charles Tvrzník

MC DOMEČEK / YMCA PRAHA

DOPOLEDNÍ PROGRAM

Do dopolední hery je vstup bez přihlášení – vstupné pro rodinu 50 Kč/dopoledne, v pátek je pro doprovázející babičky a dědečky jen 30 Kč/dopoledne.

• Po / 8.00–12.00 Školička Sluníčko – volná místa • Út / 9.00–12.00 / Otevřená herna • St / 9.00–12.00 / Otevřená herna, od 10.00: Hrátky s batolátký (do 18 m.) – bez přihlášení • Čt / 9.00–12.00 / Otevřená herna, od 10.00: Pohybové hry pro rodiče s dětmi (dětí od 18 m.) – bez přihlášení • Pá / 9.00–12.00 / Otevřená herna, od 10.00: Čas na pohádku, od 10.30: Šikulové – Tvořivá dílnička.

ODPOLEDNÍ PROGRAM

PRO DĚTI

• Po / 16.00–18.00 Malý Muzikant • Po a Čt / ANGLIČTINA • Po / 16.45–17.30 (4–7 let) Čt / 4–7 let a 7–9 let 17.05–17.55 • St / MOTESSORI PRACOVNY pro děti od 1,5 roku do 3 let • St / ELKONIN (obsazeno – nelze nastoupit v průběhu roku) • Pá / KŘEŠTANSKÝ KROUŽEK 16.00–18.00

• Aktuálně nabízíme volná místa na pondělní angličtině pro děti 4–7 let a ve školičce Sluníčko. Je možné přihlásit děti na další školní rok – podmínka pro přijetí je v době nástupu dosáhnout věku 2 let.

PRO DOSPĚLÉ

• Po / 18.15–19.15 – ANGLIČTINA pro středně pokročilé • Út / 18.00–19.00 – ANGLIČTINA pro pokročilé • Čt / 14.30–15.30 – FRANCOUZŠTINA • DOPROVODNÉ AKCE – sledujte náš a web a facebook

• Ne / 9. 6. – Těšíme se na prázdniny – odpoledne plné her a soutěží doplněné zábavným představením pro děti. Realizujeme ve spolupráci s KCMT.

• So / 15. 6. / 10.00–12.00 DEN OTCŮ v Domečku.

STÁLE HLEDÁME AKTIVNÍ MAMINKY DOBROVOLNICE vždy na jedno dopoledne v týdnu. Budeme rádi, když se nám ozvete a stanete se součástí našeho maminkovského týmu.

O prázdninách bude herna otevřena od 1. do 19. července včetně pondělků. Těšíme se na vás.

Tým MC DOMEČEK

U Modré školy 1, Praha 11 – v budově KCMT

Aktuální informace: www.mc-domecek.cz

nebo www.facebook.com/MCDomecek

tel.: 773 993 985

Přihlášky na: mcdomecek@praha.ymca.cz.

ŽIVOT FARNOSTI • SETKÁNÍ

■ **10. 6. 2019 od 19.15 v KCMT – Setkání společenství Hnutí fokoláře.** Slovo života na červen: „**Až na vás sestoupí Duch Svatý, dostanete moc a budete mými svědky.**“ (Sk 1,8) Společenství je otevřené i novým zájemcům. Jana a Viktor Friedovi – tel. 731 625 949.

■ **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené – ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V červnu se sejdem 5., 12. a 19. 6.** Lýdia Murínová tel. 730 825 301.

■ **Setkání Život z víry** s jáhnem Pavlem Urbanem se konají každou středu večer ve farním sále od 19 hod. Setkání je otevřeno pro všechny zájemce.

■ **Páteční dopolední setkávání** – v 9.00 se koná v kapli KCMT bohoslužba slova s jáhnem Pavlem Urbanem, po ní následuje společné posezení ve foyer. Srdečně zveme i další zájemce, zejména vás, kdo jste doma sami, přijďte mezi nás. Jana a Viktor Friedovi.

PROGRAM / AKCE VE FARNOSTI

■ **2. 6. / 15.30 – KONCERT TŘÍ S** (soubor **Lanškrounské pištky**, soubor **Tibia Pragensis**, soubor **Vivat Flauto**). Nedělní odpoledne s příjemnými tóny zobcových fléten (KCMT).

■ **4. 6. / 19.00 – ZMT: hostem bude Ludmila Böhmová, téma „Komenský v zemi bídy sedící na sudech zlata“.** SIRIRI je jediná česká nezisková organizace, která se od roku 2006 angažuje ve Středoafričské republice (SAR). V roce 2015 vytvořila vzdělávací program Škola hrou v SAR, inspirovaný učením Jana Ámose Komenského, doplněný moderními pedagogickými principy. Jako dobrovolní školitelé se ho za čtyři roky zúčastnilo už téměř 30 českých a francouzských dobrovolníků, kteří vyškolili kolem 500 středoafričských učitelů.

■ **8. 6. / 20.30 – Svatodušní vigílie** – v kostele sv. Františka.

■ **9. 6. / 14.00 – Vyhlížíme prázdniny** – odpoledne plné her a „Pohádkové zpívání“ pro děti malé i velké (KCMT).

■ **11. 6. / 18.00 – Podvečerní tančírna** se skupinou „Hvězdný prach“ (KCMT).

■ **15. 6. / 17.00 – Přijetí svátosti** křesťanské dospělosti s biskupem Karlem Herbstem (KCMT).

■ **19. 6. / 17.00 – Možnost svátosti smíření** pro děti před létem (KCMT).

18.00 – Mše svatá pro děti na závěr katechetického roku (KCMT).

■ **27. 6. / 18.00 – Mše svatá** ze slavnosti sv. Petra a Pavla. Celebruje P. Petr Bubeníček, homílie P. Radek Tichý (kostel sv. Františka).

■ **Výstavy:**

Do 7. 6. – fotografie Ronnieho Mosleye. Následuje výstava obrazů Karolíny Kůlové.

INZERCE

Žádost o pomoc a nabídka letní praxe

Jsem na invalidním vozíku s diagnózou DMO, téměř ve všem odkázána na pomoc druhé osoby. Je mi padesát let a pracuji jako psycholožka v PN Bohnicích. Nabízím letní, většinou týdenní nebo několikadenní praxi pro dívky, formou osobní asistence. Jednalo by se o pobyt se mnou a mou mladší dcerou na naší chalupě na Vysočině, popřípadě v Praze. Asistence zahrnuje péči o mne a o domácnost, ale dcera už také trochu pomáhá. Každou činnost podrobně vysvětlím a popíši. Jídlo a ubytování je samozřejmě zdarma a jsem schopna dát i menší finanční odměnu a potvrzení o prázdninové kontinuální praxi. Prosím ozvěte se mi v každém případě na e-mail: dvorskasarka@seznam.cz nebo na mobilní tel.: **774 997 662**. Nabízím finanční odměnu a potvrzení o prázdninové kontinuální praxi. Děkuji za případnou spolupráci!

Šárka

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY / ČERVEN• **Evangelizační úmysl:** *Životní styl kněží*

Za kněze, aby tím, že se zavazují ke skromnému a pokornému životu, aktivně projevíli porozumění a podporu těm nejchudším.

• **Národní úmysl:** Ať jsou křesťané vnímaví ke trpícím i chudým a ti, kteří jim slouží, ať mají dost pokory a trpělivosti.**KONTAKTY • PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY****KANCELÁŘ KCMT – HÁJE**

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření	9.00 bohoslužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00*	9.30**, 11.00

* 1. neděle (1. čtení) a 3. neděle (2. čtení) ve slovenštině
2. neděle v měsíci ve 20.00 „studentská mše sv.“

** Bohoslužba zaměřena pro rodiny s dětmi (katecheze pro děti).

Možnost svátosti smíření vždy 30 minut před bohoslužbou (kromě čtvrtka) nebo po dohodě.

☎ / mob.

e-mail

Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	fara@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	fara@kcmt.cz
P. Michal Přívara (farní vikář)	605 346 353	farnivikar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: KCMT 4200060575/6800 • farnost 19-9362170227/0100

Příští uzávěrka bude 15. června 2019.

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@gmail.com

Fchodoviny

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov / 2019 / ročník 18

• redakce: Katka Friedová, Anežka Králová • typografie: Josef Karhan • foto: Ani Procházková a spol.
• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • tisk: TLAMA design